

סֵדֶר הַלְמֻד לְיוֹם ט"ו תְּשֵׁרִי (א' סוכות)

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיְפוּטִי:

וְזֶה פְּרוּשׁ: (תהלים מ"ז): "יְדַבֵּר עַמִּים תַּחֲתֵינוּ וְלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ", זֶה בְּחִינַת חִירִיק נְקֻדָּה הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל אֱלֹהִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְתַחַת רַגְלֵינוּ", בְּחִינַת: "וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵינוּ". "יְבַחֵר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ", זֶה בְּחִינַת מִשָּׁה, בְּחִינַת נְקֻדָּה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל הָאֱלֹהִים, בְּחִינַת: "וּמִמֶּעַל לָרְקִיעַ דְּמוּת פָּסֵא", וְכִסְאוֹ פֶּשְׁמֵשׁ. פְּנֵי מִשָּׁה כְּפָנֵי חֶמְדָּה, כְּמֵאמֶר חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (וְבָחִים קִיט.): "ר' שְׂמֵעוֹן אָמַר: נַחֲלָה זוֹ שִׁילָה, שִׁילָה דָּא מִשָּׁה" (זֶהר פְּרָאשִׁית כה: וּבַתְּקוּן כא). "אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב", זֶה בְּחִינַת וָא"ו שֶׁבְּתוֹךְ אֱלֹהִים, בְּחִינַת אֶהְלֵל, בְּחִינַת אֹר, שְׂמִשָּׁה מֵאִיר לִיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (פְּרָאשִׁית כ"ה): "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֶהְלִים".

וְזֶה בְּחִינַת (סִנְהֶדְרִין כ:): "שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים שֶׁנֶּצְטִוּוּ יִשְׂרָאֵל, שִׁיבְלוּ זִרְעוֹ שֶׁל עַמְלֵק", זֶה בְּחִינַת: "יְדַבֵּר עַמִּים תַּחֲתֵינוּ", וְלִמְנוֹת לָהֶם מִלֶּדֶד, זֶה בְּחִינַת "גְּאוֹן יַעֲקֹב", בְּחִינַת (בְּמִדְבָר כ"ד): "דִּרְדֵּךְ כּוֹכַב מֵיַעֲקֹב", בְּחִינַת מִלֶּדֶד, וְלִבְנוֹת לָהֶם בֵּית הַבְּחִירָה, זֶה בְּחִינַת מִשָּׁה, בְּחִינַת דַּעַת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (פְּרָכּוֹת לג.): "מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת, כְּאֵלוֹ נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו, וְזֶה בְּחִינַת: "יְבַחֵר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ":.

(מְסִימָן ד' עַד כֹּחַן לְסוֹן רַבָּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה)

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מִשָּׁה: קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" – מִשָּׁה הוּא נְקֻדָּה הָעֲלִיוֹנָה וַיְהוֹשֻׁעַ הוּא נְקֻדָּה הַתַּחֲתוֹנָה. "וְהִתְיַצְבוּ בְּאֶהְלֵל" – זֶה בְּחִינַת הָרְקִיעַ, בְּחִינַת הוָא"ו שֶׁבְּתוֹךְ הָאֱלֹהִים. "וַיֹּאצְוּנוּ" – כִּי מִשָּׁה הָיָה צָרִיד אָז לְמִסַּר הַכֹּל לִיהוֹשֻׁעַ, "וַיֵּאֵן"

שְׁלֵטוֹן בְּיוֹם הַמּוֹת" (קֹהֶלֶת ח), כִּי בַשָּׁעַת הַסִּתְּלָקוֹת הַצַּדִּיק אֵין לוֹ שְׁלִיטָה וְכֹחַ לְהַאִיר לַיהוֹשֻׁעַ, עַל כֵּן דֵּיךְ וְאַצְוֵנוּ, אֲנִי בְּעֶצְמִי, כִּי חֲזָרָה הַמְּשַׁלָּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא:

וּכְלָל כָּל הָעֲנִין כָּלֹל בְּתִמוּנַת אֶלֶף, שֶׁהוּא נִקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה, וְנִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה וְא"ו. וְדוּק מְאֹד.

וְהוּא עֲנִין שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: שֶׁקָּדַם בְּנִיסַת יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ הַזֹּהָרָה לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מִצְוֹת: 'לְהַכְרִית זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֵק' וְלִבְנוֹת לָהֶם בַּיִת הַבְּחִירָה' וְלִמְנוֹת מִלֶּךְ'. 'לְהַכְרִית זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֵק' הִיא בְּחִינַת יְהוֹשֻׁעַ, נִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה. כִּי עֲקָר מְחִיַת עַמְּלֵק תָּלוּי בִּיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת י"ז): "צֵא הַלָּחֶם בְּעַמְּלֵק", וְכַמְבֹאֵר בַּזֵּהָר הָעֲנִין (בְּשִׁלַח סה:). 'וְלִבְנוֹת בַּיִת הַבְּחִירָה' הוּא בְּחִינַת מִשָּׁה, נִקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה, כִּי 'מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעָה, כָּאֵלוֹ נִבְּנָה בַּיִת-הַמְּקֻדָּשׁ בְּיָמָיו', וּמִשָּׁה הוּא בְּחִינַת הַדַּעַת. 'וְלִמְנוֹת מִלֶּךְ' הוּא בְּחִינַת רָקִיעַ, הוּא"ו שֶׁבְּתוֹךְ הָאֶלֶף, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "דָּרָךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב", שֶׁקָּאִי עַל שִׁיקוּם מִלֶּךְ מִיַּעֲקֹב, "וְדָרָךְ כּוֹכַב" הוּא בְּחִינַת רָקִיעַ, שֵׁישׁ בּוֹ כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. וְהֵינּוּ "מִיַּעֲקֹב", כִּי "יַעֲקֹב אִישׁ תָּם יָשָׁב אֲהָלִים", בְּחִינַת רָקִיעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַיִּמְתַּחֵם כָּאֵהָל", כְּמַבְאֵר בַּזֵּהָר, שֶׁיַּעֲקֹב הוּא בְּחִינַת וָא"ו. כִּי שְׁלֹשׁ מִצְוֹת אֵלוֹ הֵם בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, וְהִבֵּן. (מִן וּכְלָל עַד כָּאֵן כָּפוּל לְעִיל בְּשָׁנוּי לְשׁוֹן קֶצֶת):

(שִׁיר לְעִיל), וְזֶה סוּד כְּוִנוֹת אֵלּוּל. שֶׁמֵּעֵתִי קֶצֶת כְּטַפָּה מִן הַיָּם. עֵינַי שָׁם בְּכְוִנוֹת שֶׁל אֵלּוּל, מְבֹאֵר שָׁם, שֶׁכָּל כְּוִנוֹת אֵלּוּל הוּא, "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דָּרָךְ", שֶׁצָּרִיכִין לְהַאִיר בְּחִינַת דָּרָךְ בַּיָּם וְכוּ', וְזֶה הַדָּרָךְ הוּא בְּחִינַת שְׁתֵּי פְעָמִים הַשֵּׁם יב"ק, כִּי שְׁתֵּי פְעָמִים יב"ק עוֹלָה דָּרָךְ, וְזֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת שְׁנֵי

רמב"ם מורהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" - חוק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחת ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שמות, שהם קס"א ס"ג, כי אלו שני שמות - קס"א ס"ג, הם עולים בגימטריא שתי פעמים יב"ק, שהוא בגימטריא דרך, כנ"ל. וצריך לבזן שם קס"א בסגול, ושם ס"ג בחיריק. וסגול דקס"א וחיריק דס"ג הם עולים תי"ו, כי שם קס"א הוא שם אקי"ק במלואו כזה: אָלף הי יוד הי, שהם יוד אותיות, וכל אחת נקדה בסגול, וסגול הוא שלש נקדות, ועל כן הוא עולה שלשים, ועל כן יוד פעמים סגול עולה שי"ן. וס"ג הם יוד אותיות של מלוי תוי"ה, יוד הי ואו הי, וכל אחת נקדה בחיריק, עולה ק', ושניהם - חיריק דס"ג וסגול דקס"א עולים יחד תיו, בגימטריא פשוטה, ואז על ידי כל בחינות הנ"ל, הימין פשוטה לקבל תשובתו, כי ימין במלואו עולה דרך עם השלש אותיות, שהוא שתי פעמים יב"ק וכו', עין שם. כל זה מבאר מתוך פונת אלול.

ועתה בוא וראה והבן איך כל הכונות הנ"ל מרמזים ונעלמים בדרך נפלא ונורא מאד בתוך התורה הנ"ל, כי מבאר שם, שמן שרוצה לעשות תשובה, צריך שיהיה לו שני בקיאות, הינו בקי ברצוא בקי בשוב, שהוא בחינת עיל ונפיק, בחינת: "אם אפק שמים שם אתה", שהוא בחינת בקי ברצוא, "ואציעה שאול הנד", שהוא בחינת בקי בשוב וכו', כמבאר לעיל, עין שם.

והפשוט הפשוט הוא, שמן שרוצה לילך בדרכי התשובה, צריך לחגור מתניו, שיתחזק עצמו בדרכי ה' תמיד, בין בעליה בין בירידה, שהם בחינת: "אם אפק שמים ואציעה שאול" וכו', הינו בין שיזכה לאיזו עליה, לאיזו מדרגה גדולה, אף על פי כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה, רק צריך שיהיה בקי בזה מאד, לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא, בבחינת עיל, שהוא בחינת:

"אם אִפֶּס שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה". וְכֵן לְהַפְּךָ, שְׂאֵפְלוּ אִם יִפֹּל, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, לְמָקוֹם שִׁיפֹל אֶפְלוּ בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת, גַּם כֵּן אֵל יִתְיַאֲשׁ עֲצָמוֹ לְעוֹלָם, וְתָמִיד יִחַפֵּשׁ וַיִּבְקֹשׁ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וַיַּחֲזֹק עֲצָמוֹ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, בְּכָל מָה שִׁיֻּכַּל, כִּי גַם בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְגַם שָׁם יִכּוֹלִין לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה בְּחִינַת: "וַאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ". וְזֶה בְּחִינַת בָּקִי בְּשׁוֹב, כִּי אִי אֶפְשָׁר לִילֹךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, כִּי אִם כְּשֶׁבָקִי בְּשָׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הָאֵלּוּ.

וְדַקְדָּק רַבְּנוֹ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּהּ, וְקָרָא עֵינָיו זֶה בְּלִשׁוֹן בָּקִי, כִּי הִיא בְּקִיאוֹת גְּדוּלָּה מְאֹד מְאֹד, שִׁיזְכָּה לִידַע לִיגַע עֲצָמוֹ וְלַטְרַח בְּעִבּוּדַת ה' תָּמִיד, וְלִצְפוֹת בְּכָל עֵת לְחַגֵּיעַ לְמַדְרָגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל מִשּׁוֹם דָּבָר, וְאַפְלוּ אִם יִהְיֶה אִיךְ שִׁיְהִיָּה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, וַיִּקְיָם: "וַאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ", כִּנ"ל:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ח:

ט כְּשֶׁרוּצָה אָדָם לִילֹךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת בָּקִי בַּהֲלָכָה וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת לוֹ שְׁתֵּי בְּקִיאוֹת, הֵינּוּ בָּקִי בְּרָצוֹא בָּקִי בְּשׁוֹב שְׁזֵהוּ בְּחִינַת עֵיל וְנָפִיק בְּחִינַת "אם אִפֶּס שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וַאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ". הֵינּוּ מִי שֶׁרוּצָה לָשׁוֹב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ צָרִיךְ לְחַגֵּר מִתְּנָיו שִׁיִּתְחַזֵּק עֲצָמוֹ בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם תָּמִיד בֵּין בְּעֵלְיָה בֵּין בִּירִידָה שֶׁהֵם בְּחִינַת "אם אִפֶּס שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וַאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ". הֵינּוּ בֵּין שִׁיזְכָּה לְאִיזָה עֲלִיָּה לְאִיזָה מַדְרָגָה גְּדוּלָּה אוֹ קְטַנָּה. אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יַעֲמֵד שָׁם וְלֹא יִסְתַּפֵּק עֲצָמוֹ בְּזֶה וְצָרִיךְ שִׁיְהִיָּה בָּקִי בְּזֶה מְאֹד לִידַע וְלְהִאָמֵן שֶׁהוּא צָרִיךְ לִילֹךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ' שְׁזֵהוּ בְּחִינַת בָּקִי בְּרָצוֹא וְכוּ'. וְכֵן לְהַפְּךָ שְׂאֵפְלוּ אִם יִפֹּל חֶסֶם וְשָׁלוֹם לְמָקוֹם שִׁיפֹל. אֶפְלוּ בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִית חֶסֶם וְשָׁלוֹם גַּם שָׁם אֵל יִתְיַאֲשׁ עֲצָמוֹ לְעוֹלָם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ז
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר מִזֶּה הַדָּבָר שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח מִלִּבּוֹ הַיְהוָה תִּיקוֹן לְכָל
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שֶׁעַי יִשְׁכַּח תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

בְּשׁוּם אִפֶּן חֵם וְשָׁלוֹם יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחִיָּה, רַק יִחַפֵּשׂ וַיִּבְקֹשׂ אֶת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ וַיִּחַזַּק עֲצֻמוֹ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא בְּכָל מָה שְׁיִוָּכַל, כִּי גַם
בְּשֵׁאוֹל תַּחֲתִיּוֹת נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְגַם מִשָּׁם יְכוֹלִין לְדַבֵּק אֶת
עֲצֻמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה בְּחִינַת: "וַאֲצִיעָה שְׁאוֹל הַנֶּךְ" בְּחִינַת בְּקִי
בְּשׁוֹב. כִּי אִי אֶפְשָׁר לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה כִּי אִם כְּשֶׁבְּקִי בְּשִׁתִּי בְּקִיאוֹת
אֵלָיו. וּבְאַמֶּת הִיא בְּקִיאוֹת גָּדוֹל מְאֹד שְׁיִזְכָּה לִידַע שְׁצַרִיכִין לִיגַע
עֲצֻמוֹ וְלִטְרַח בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם תָּמִיד וּלְצַפּוֹת בְּכָל עֵת לְהַגִּיעַ
לְמִדְרָגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל מִשׁוּם דְּבָר. וְאַפְלוּ אִם
יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחִיָּה חֵם וְשָׁלוֹם אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל וַיִּקְיָם
"וַאֲצִיעָה שְׁאוֹל הַנֶּךְ" כַּנִּל:

וּכְשֵׁיִשׁ לוֹ שְׁתִּי בְּקִיאוֹת אֵלָיו אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַתִּשׁוּבָה וְאִז
יִמִּין הַשֵּׁם פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל תִּשׁוּבָתוֹ וְזוֹכָה לְכָבוֹד הַשֵּׁם וְנַעֲשֶׂה
עַל־יְדֵי־זֶה אָדָם לְשִׁבְתָּה עַל הַכֶּסֶּא אֲשֶׁרִי לוֹ:

י הַתִּשׁוּבָה צְרִיכָה לְהִיזוֹת בְּשִׁלְשָׁה תְּנָאִים: שִׁירָאָה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ
יִשְׁמַע וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשָׁב, כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לָשׁוּם עֵינָיו וְלָבוֹ הַיָּטִב עַל
דַּרְכָּיו וּלְהַסְתַּכֵּל עַל תְּכֵלִיתוֹ הַנִּצְחִי וְלִישֹׁב אֶת עֲצֻמוֹ הַיָּטִב הַיָּטִב
וְלִשְׁמַע הַיָּטִב כָּל דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְאִז יִזְכָּה לְתִשׁוּבָה
בְּאַמֶּת:

סֵדֶר הַיַּי מִזֶּה הַיּוֹמֵי:

וְאַחֲרֵי־כֵן עָנָה וְאָמַר כָּל הַתּוֹרָה הַמְּבֹאֶרֶת בְּסִימָן הַנִּל וְעַדִּין אִין
אֶתְנוּ יוֹדַע עַד מָה. וְגַם הַתּוֹרָה הַנִּל לֹא אָמַר בְּבֵאוֹר קָשָׁר
הָעֵינָיִם רַק הַכֹּל בְּדַרְךְ רָמֵז וְהַתְּנוּצָצוֹת, וּבְכָל זֶה רָאִינוּ בְּעֵינָינוּ
גְּבוּרוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ אִיךְ בְּדַבְּרֵי שִׁיחָה שֶׁל הַצַּדִּיקִים הָאַמֶּתִיִּים
מְלַבְּשִׁים סוּדוֹת כְּאֵלֶּה. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִרְאֵנוּ נִפְלְאוֹת שְׁנִזְכָּה לְהַבִּין
כָּל זֶה בְּשִׁלְמוֹת:

(אמר הפעתיק שמעתי שאחר שאמר רבנו זכרוננו לברכה, מאמר סוד פונת המילה הנ"ל, שאלו אותו אחר-כך קצת מאנשי-שלומנו איזה שאלות במאמר זה, כי קצת דברים אינם מובנים שם כל-כך וגם קשר המאמר אינו מובן כל-כך. השיב להם רבנו זכרוננו לברכה מי חיב לכם שאין לכם השגה וידיעה בענינים דקים ורוחניים. ובלשון אשכנז ווער איז אייך שולדיג אז איהר האט גיט קיין ידיעה אין איידלקייט):

כח (כח) [מאמר ויאמר בעז אל רות סימן ס"ה נאמר בקיץ תקס"ו סמוך לפטירת בנו הי"לד הקדוש והנורא מורנו הרב רבי שלמה אפרים זכרוננו לברכה.

ואז עמד לפניו מורנו הרב רבי נתן זכר צדיק לברכה עם עוד אחד על העליה שהיה לאדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה על ביתו. ואדוננו מורנו ורבנו זכר צדיק לברכה ספר עמם מגדל צערו ויסורים שלו הגדולים שיש לו מכל צד ומצדי צדדים והאריך בזה קצת כי היה מלא יסורים רבים ועצומים מאד מבית ומחוץ בכל עת תמיד. ובתוך דבריו ענה ואמר מה אתם יודעים מה גדול ועצום השבר הזה שהיה בעולם ענין הסתלקות הי"לד הנ"ל, כל לבבי נשבר ונתק ממקומו. והתחילו הדמעות הקדושות לירד על לחייו ותכף ומיד נשמטו מלפניו מעצם הבושה שנפל עליהם על שראו בכיתו בפניהם עד שנדמה להם כאלו נהפך כל העולם ונחרב. וכבר מבאר במקום אחר ברמז קצת מענין התקנה הגדולה שהיה ראוי לבוא לכלל ישראל אם לא היה נפטר הי"לד הקדוש הנ"ל.

ואחר-כך ביום שאחר זה שהיה ביום ששי ערב שבת-קדש אמר להם אם לא היו יורדים תכף היה מספר להם דבר יפה מאד. וביום זה אמר להם המאמר ויאמר בעז אל רות הנ"ל המדבר מענין תקון הנשמות ומה שצריכין מאד לבעל השדה שישגיח עליהם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

זכור מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ויתקנם, וזה שחוגר מתנני להיות בעל השדה עוברין עליו יסורים הרבה בלי שעור רחמנא לצלן. והוא בגדל כחו עובר על כלם ועושה פעלות השדה כמו שצריך, עין שם במאמר הזה וזה היה שיד לענין הספור מהיסורים העוברים עליו שספר לפניהם ביום שלפניו כנ"ל:]

כט (כט) זה שיד למאמר חמר אפור גזלה סימן ס"ט. בשעה שאמר רבנו זכרוננו לברכה המאמר הנ"ל, עמד אז לפניו איש עשיר אחד שלא היו לו בנים, ואחר איזה ימים הפציר העשיר הנ"ל את רבנו זכרוננו לברכה להתפלל עליו שיהיו לו בנים, השיב לו רבנו זכרוננו לברכה הלא אמרתי לך תורה על ראש השנה ולא הבין פונתו. ואחר כך נודע לו שפונתו היא כי בברסלב היה איש אחד שירד מנכסיו, והיה להאיש הנ"ל קנאה גדולה על העשיר הנ"ל שעלה למעלה ונתעשר כל כך, וזה זמן לא פביר אשר היה בשתפות עמו והיו לו מעות הרבה יותר מהעשיר הנ"ל ולבסוף ירד ממדרגתו כל כך ועל כן היתה לו עליו קנאה גדולה. גם לקח אצלו מעות מזמן ולא החזיר לו. ורמוז לו רבנו זכרוננו לברכה שבשביל זה אין לו להעשיר הנ"ל בנים פמבאר היטב במאמר הנ"ל.

סדר האלף-בית היומני:

טז. מי שהוא שולט ביצרו, בנני אינם יוצאים לתרבות רעה, ועל ידי זה ממונו נתברך, ועל ידי זה לא יבוא לידי נסיון. יז. אפלו אשה צדקת כשהיא אינה מיחסת, על ידי זה מולדת בנים שאינם הגונים. יח. בזמן שהדגן רב בעולם, זה סימן ללדת זכרים, ובזמן שהיין רב בעולם, זה סימן ללדת נקבות. יט. מי שאין לו בן זכר, ירגיל את עצמו להביא מתנות לתלמידי חכמים, ויאמר פרשה של בכורים וגם ילמד גמרא הרבה וימעט בלמוד אגדה, כי למוד

אגדה הוא מסגל לבנות. כ. על-ידי למוד פוסקים, עד שיידע להורות הוראות, על-ידי זה גורם פקידה לבמה עקרות. כא. לפעמים על-ידי תפיסה נצול מבליזון בנים. כב. על-ידי צדקה זוכה לבנים. כג. סגלה למקשה לילד, שתתלה על צוארה מפתח של הבית-עלמין. גם המפתח הזה מסגל לעקרה. כד. הבנים מתים, חם ושלו, על-ידי ראית קרי. כה. יש עצים המונעים ההולדה והגדול בנים בפעושין מטה, ויש עצים הגורמין ההולדה והגדול בנים. כו. מי שבניו מתים כשהם קטנים, תעשה לו אמו כתנת, והוא ילך בו תמיד עד שיגדל. כז. כשישראל פרים ורבים, אזי האמות מחדשין עלינו גזרות. כח. הסגופים מועילים להולדה. כט. הקוצים מסגלים [מועילים] להולדה. ל. מי שנולד מהול, בידוע שכח המדמה שלו טוב ויפה.

בית א. בית שאין דרין בו - יזהר מלהכנס בתוכו, כי הוא מקום שדים. **ב.** מאן דביש לה במתא דא ילך למתא אחריתא. **ג.** כשהבית מזמן לברכה, אזי כשהצדיק בא לבית הזה גם הברכה באה. **ד.** יש מקום מזמן לטובה והוא הדין להפך. **ה.** לענין טובות ורעות הבאות לאדם קרוב לדרך הטבע, הכל לפי הזמן ולפי המקום. **ו.** דפרע קנאה מחריב ביתו. **ז.** מקום שאדם יוצא ממנו אינו מתאנה לאותו מקום להנות ממנו. **ח.** אם עם הארץ חסיד, אל תדור בשכונתו. **ט.** כל בית שנשמעין בו דברי תורה, שוב אינו נחרב. **י.** עיר שיש בה מעלות ומורדות מזקינין בהצי ימיהם.

סדר שבת ה'ר"ן ה'ת"פ:

ח ובח"י איר נסע מביתו מקהלת קדש מדודיוקא לעיר ניקולייב

וְכֹאֲשֶׁר נִכְנְסוּ לְשֵׁם אַחַר שְׁעָה או שְׁתַּיִם, אָמַר שְׂאִין רְצוֹנוֹ לַעֲמֹד
 שָׁם וְשָׂאל אוֹתוֹ הַמַּלְיָן אֶפְשָׁר טוֹב לְפָנֶיכֶם לְהִיּוֹת בְּעֵקֶר סְטַנְבוּל
 דְּהֵינּוּ בְּעִיר הַמְּלוּכָה שְׁשֵׁם דִּירַת הַתּוֹגָר, וְשָׁם אֵין שׁוּם זוּג רְשָׁאי
 לְבוֹא לְשֵׁם כִּי־אֵם זְכָרִים לְבַד, וְהַשִּׁיב שְׁשֵׁם בְּוִדְאֵי טוֹב לְפָנָיו:

סדר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיּוֹפְנִי:

(ח) צריך הקלף להיות מעובד בעפצים או בסיד וצריך שיהיה
 מעובד לשמו טוב להוציא בשפתיו בתחלת העיבוד שהוא מעבדו
 לשם תפילין או לשם ספר תורה אבל אם עיבדה לשם מזוזה פסול:
 (ט) אם עיבדו עכו"ם להרמב"ם פסול אפילו א"ל ישראל לעבד
 לשמו ולהרא"ש כשר אם ישראל עומד ע"ג וסייעו: (הגה קצת
 בעבודה) ב"י בשם הרא"ש וכן נוהגין ועיין לעיל (סימן י"א סעיף ב'): (י)
 כשמסמנין הנקבים במרצע כעין אותיות אע"פ שנקל לעכו"ם
 לזייף אין חוששין משום דמרתת העכו"ם פן יכיר ישראל
 בטביעות עין: (יא) עור שעובדו שלא לשמו אם יש תיקון לחזור
 לעבדו לשמו יתבאר בטור יור"ד סימן רע"א: (יב) יהיה הקלף
 מעור בהמה וחיה ועוף הטהורים אפילו מנבילה וטריפה שלהם
 אבל לא מעור בהמה וחיה ועוף הטמאים דכתיב למען תהיה
 תורת ה' בפיד ממין המותר לפיד ולא מעור דג אפילו הוא טהור
 משום דנפיש זוהמיה: (יג) יהיה הקלף שלם שלא יהא בו נקבים
 שאין הדיו עובר עליו דהיינו שלא תהא האות נראית בו חלוקה
 לשתים: (יד) הסופרים הזריזים עושים שלשה מיני קלפים העב
 יותר לכתוב בו פרשת שמע שהיא קטנה והדק ממנו לפרשת
 והיה אם שמוע שהיא יותר גדולה ולפרשת קדש ולפרשת והיה
 כי יביאך שהם ארוכות עושים קלף דק מאד ובזה יתמלאו הבתים
 בשוה וזהו נוי לתפילין: (טו) אם לאחר שנכתב ניקב בתוך הה"א

או המ"ם כשר אפילו ניקב כל תוכו שהנקב ממלא כל החלל אבל בירושלמי משמע שגם בפנים צריך שיהא מוקף קלף. ניקב רגל פנימי של ה"א אפילו לא נשאר ממנו אלא כל שהוא כשר להרא"ש: הגה אבל שאר פוסקים מצריכין כמלא אות קטנה והכי הלכתא (ב"י) ניקב רגל הימיני אם נשתייר ממנו מלא אות קטנה כשר ואם לאו פסול: (טז) נפסק אחת מהאותיות: הגה הפשוטות כגון וי"ו זיי"ן או שנפסק רגל (הנו"ן) וכיוצא בה (מרדכי ה"ק דף צ"ב) אם תינוק שאינו לא חכם ולא טפש יודע לקרותו כשר ואם לאו פסול ואין צריך לכסות לו שאר אותיות כמו שנוהגים: הגה מיהו אם אנו רואים שלא נשאר צורת האות כתקונו פסול אע"פ שהתינוק קורא אותו כהלכתו (מרדכי ומהרי"ק שורש ס"ט וריב"ש) הא דמכשרינן כשנפסק אות דוקא כשנכתב בכשרות ואח"כ נפסק אבל אם מתחלה כשנכתב היה שם נקב ונפסק בו או אם רגל הכ"ף הפשוטה או כיוצא בה מגיע לסוף הקלף בלי הקף קלף מתחלתו פסול: (יז) אם נפלה טפת דיו לתוך האות ואינה ניכרת האות אין תקנה לגרור הדיו וע"י כך יהיה ניכר האות דהוי חק תוכות ופסול משום דבעינן וכתב ולא וחקק והוא הדין אם טעה וכתב דלי"ת במקום רי"ש או בי"ת במקום כ"ף אין תקנה למחוק התג לתקן האות משום דהוי כחק תוכות: (יח) מ"ם פתוחה שנדבק פתיחתה ונסתמה אין מועיל לגרור הדבק ולפותחה משום דהוי כחק תוכות ומה תקנתה שיגרור כל החרטום ותשאר כצורת נו"ן כפופה ואח"כ יכתוב מה שגרר ורי"ש שעשאה כמין דלי"ת יש להחמיר ולומר דלא סגי כשיגרור הירך לבד או הגג לבד ויחזור ויכתבנו כמין רי"ש משום דבין הגג ובין הירך נעשו בפיסול הילכך צריך לגרור שניהם ואם נדבקה אות לאות בין קודם שתגמר בין אחר שנגמרה פסול ואם גרר

והפרידה כשר ולא מיקרי חק תוכות מאחר שהאות עצמה היתה
 כתובה כתקונה. אם נגעו רגלי הה"א והקו"ף בגג יגרור הרגל
 ויחזור ויכתבנו ואין צריך לגרור כל האות כי הגג כדין נכתב. אם
 נגע רגל האל"ף בגג האל"ף או פני האל"ף בפנים בגג שתחתיה
 פסול ואין תקנה בגרירה להפרידה דהוי כחק תוכות אלא יגרור
 כל מה שנעשה בפיסול ויחזור ויכתבנו: הגה וכן הדין ביוד"י השי"ן
 והצדי"ק והעי"ן והפ"א אם נגעו בגוף האות יותר ממקום דבוקם (בית יוסף):

סדר לקוטי תפלות היומי:

צא: הן על זה באתי לפניה ה' אלקי ואלקי אבותי, חמל, חמל, חום,
 חום, רחם, רחם, הצל, הצל וכשם שגברו עלינו רחמיך וחסדיך
 העצומים, וגלית לנו עצה הקדושה הזאת, כן יהמו נא מעיך
 ורחמיך עלינו ה' אלקינו, ותעזרנו ותושיענו בחסדיך הנוראים
 והנפלאים שנזכה לקים עצה הקדושה הזאת, שנזכה להוציא
 מפינו דבורי אמת לפניה בתפלותינו ותחנותינו ובקשתנו, עד
 אשר לא יהיה שום כח לשום חשך ואפלה למנע אותנו חס ושלום,
 מתפלתנו ועבודתנו ובכל מיני חשך ואפלה הרוצים להתגבר
 עלינו בכל עת ובפרט בשעת התפלה, בכלם נוכל למצא הפתחים
 עלידי דבור האמת שנוציא מפינו לצאת על ידו מאפלה לאורה,
 מחשך לאור גדול "כי אתה תאיר נרי, ה' אלקי יגיה חשכי", ויקים
 מקרא שכתוב: "ה' אורי וישעי ממי אירא, ה' מעוז חיי ממי
 אפחד" כי אתה ידעת ה' אלקי, אשר אין לי שום פתח הצלה
 אחרת כי אם עלידי זה על ידי, שפזכה אותי לדבר דבורי אמת
 לפניה כראוי:

צב: ותעזרני ברחמיך הרבים לילך בדרך אמת תמיד, ואזכה שלא
 יצא דבר שקר מפי לעולם, ותשמרני ברחמיך הרבים שלא יצא

וַיִּתְעוֹרְרוּ רַחֲמֵיךָ עָלֵינוּ, וְתִאֲזִין שׁוֹעֲתֵינוּ וְתִקְשִׁיב תְּחִנּוֹתֵינוּ, וְתִמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבֵּנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, בְּאִפְּן שְׂנוּזָכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵי עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל:

צה: וְזִכְנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים שְׁאֵתְפִּיל בְּכֹונָה שְׁלֵמָה כָּרְאוּי בְּאַמֶּת עִם כָּל הַכַּחוֹת שְׁיִישׁ בִּי וְאֲזֹכָה לְהַכְנִים כָּל כַּחֵי בְּאוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה עַד שְׁיִתְחַדֵּשׁ כָּל כַּחֵי בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה וְאֲזֹכָה לְקַבֵּל חַיּוֹת חֲדָשׁ וְקִדְשָׁה מִן הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַחַיּוֹת כְּמוֹ שְׁנֹאמַר: "תְּפִלָּה לְאֵל חַיִּי" וְזִכְנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת:

צו: וּבִכֵּן תְּחַנְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְתִעֲזְרֵנוּ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ דְּרָךְ הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְשֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתֵנוּ, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצַבְנוּ, כִּדֵּי שְׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ דְּרָךְ הַשַּׁעַר הַהוּא הַשִּׁיף לְתְּפִלָּתֵנוּ הַשְּׁמִימָה דְּרָךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁי קִדְשֵׁים, עַד שְׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ לְמִכּוֹן שַׁבְּתֶךָ וַיְהִיָּה כַּח לְתְּפִלָּתֵנוּ לְעוֹרֵר אֶת הַמִּזֵּל הָעֲלִיּוֹן הַשִּׁיף לְשַׁעַר וְשֶׁבֶט שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ, וַיִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ טוֹבָה וּבְרָכָה, לְבָרֶךְ אֶת כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה וְלְהַצְלִיחַ אֶת מַעֲשֵׂי יָדֵינוּ:

צו: וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים אֶת פְּרִנְסוֹתֵינוּ קִדְּם שְׂנֵצְטָרֶךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצִמְצוּם, בְּהִתַּר וְלֹא בְּאַסוּר, בְּנִחַת וְלֹא בְּצַעַר, בְּכָבוֹד וְלֹא בְּבוּזִי, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחָבָה וְהַמְּלֵאָה וְאַל תִּצְרִיכֵנוּ לֹא לַיָּדֵי מִתְנַת בְּשֶׁר וְדָם וְלֹא לַיָּדֵי הַלּוֹאָתָם, בְּאִפְּן שְׂנוּזָכָה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָתְךָ תָּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה וְנִזְכָּה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְתוֹרָה וּגְדֻלָּה בְּמָקוֹם אֶחָד:

צה: וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ וְעֲזְרֵנוּ שְׁיִהְיֶה זְיוּגֵנוּ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה כְּרְצוֹנְךָ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

זי
זמור מוהרצ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ז
זמור זמור "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ז

הטוב ותעזר לכל עמך בית ישראל ולכל יוצאי חלצינו לכל מי
שצריך למצוא זוגו, שתזמין לו זוגו ההגון לו מן השמים ולא
יתחלפו הזוגים, חם ושלום, בעוונותינו רק תעזר לכל בני עמך
ישראל שכל אחד ימצא מהרה זוגו הראוי לו מן השמים באמת
כפי שרשי הנשמות: